

August, indrettet det saaledes, at alle Pigerne paa Hebron, 42 eller 43 i Tallet, skulde skrive et Brev hjem. Ordlyden af Begyndelsen er omtrent ens i alle Breve, nogle Steder er det dog først mod Slutningen, at denne Udtalelse kommer. Ellers begynde Brevene saaledes: „Vi kunne egentlig alle godt lide Sabroe, for det er da hans Skyld, at vi alle faa Lov til at skrive dette Ekstrabrev for blot at fortælle Eder derhjemme, at I ikke skulle tro paa alt det Vrøvl, der har staaet i Aviserne“. Disse Breve bleve saa i Løbet af een og samme Dag sendte rundt til Forældrene. Jeg har tilstillet Hr. Overretsassessor Schrøder en Del af disse Breve, men jeg ser dem ikke omtalt i Forhørene. Kunde der ikke have været Anledning for Overretsassessor Schrøder til at afholde Forhør over Fru Bransholm for at spørge hende, om der har været mere Paavirkning af den Slags? Det synes mig i det hele taget at være uheldigt, at en Kvinde eller Mand, ligegyldigt hvem det er, der anklages for en Mængde alvorlige Misgreb og Overgreb mod de Børn, der ere vedkommende betroet, faar Lov til, efter at disse Klager ere komne frem, at blive siddende i sin Stilling.

Jeg har i denne Sag handlet — jeg tror, jeg vil faa Medhold, det skal ogsaa nok vise sig ude omkring i Landet, det vil det ærede Medlem ogsaa erfare, naar han kommer til sin Kreds — saaledes, som enhver god Mand bør gøre. Det ærede Medlem for Aakirkeby (Ingvard Jensen) ryster paa Hovedet, jeg ved, han vilde ikke gøre det Stykke Arbejde, men jeg undskylder det ærede Medlem, fordi han er gammel. Det er tvivlsomt, om jeg, hvis jeg var saa gammel som han, vilde paatage mig saa stort et Arbejde, men jeg har ogsaa kun gjort det, fordi jeg følte mig i Samklang med mange Tusinde gode Mænd og Kvinder i vort Samfund.

Det traf sig saa — jeg vil gerne indskyde dette i Omtalen af denne Sag —, at jeg fik Lejlighed til at overvære Begravelsen af de 6 Børn, der bleve dræbte i Tvis. Den frygtelige Tragedie, der laa bagved denne Begivenhed, forekom mig at være interessant, det viste sig at være et socialt Drama af Rang. Selve Dramaet interesserede mig ikke, saa naar der i den

Presse, som har været imod mig, er blevet meddelt, at jeg paa Møder har udbredt mig om Enkelthederne ved Begivenheden, er det usandt. Hvad jeg har holdt mig til, er den sociale Side af denne Sag. De 6 Børns Mord skyldes fortvivlede sociale Forhold. Nuvel, da jeg staaar deroppe hin Dag, da Børnene skulde begraves, netop som Børnekisterne skulde føres ud, siger jeg i Anledning af, at den lille 8aarige Niels løb omkring: „Det er Synd for den Dreng, at han skal i Tjeneste her paa Egnen, han burde paa et Børnehjem.“ Saa er der en Gaardmand, vel et halvt Hundrede Aar gammel, der siger: „Børnehjem! nej, naar man kender Børnehjem, som jeg kender dem, ønsker man ikke Børn paa Børnehjem.“ Dertil siger jeg: „Der er dog mange gode Børnehjem.“ „Ja, det Børnehjem, jeg kender, er slet!“ „Hvad er da det for et Børnehjem?“ Det vilde han ikke sige. Saa var der nogen, der sagde: „Det kan Du godt.“ „Jeg vil dog ikke sige det.“ „De kommer ikke i Forlegenhed, hvis De siger det.“ „Det er da „Hebron“.“ „Hvad kender De dertil?“ „Jeg har boet derovre, og hvad mere er, jeg kender nogle af de unge Piger, der have været der.“ „Vil De opgave mig nogle af de unge Pigers Adresser, De ved jo, hvor de tjene?“ „Ja.“ Og saa opgav han mig nogle Adresser. En af de første var Gaardejer Dyrmoses i Tvis, hvor der tjente en ung Pige. Nu kunde jeg have gjort, hvad rimeligvis det ærede Medlem for Holstebro (Mølgaard-Nielsen), i hvis Kreds denne Begivenhed fandt Sted, vilde have gjort: Ganske rolig være rejst hjem og ladet fem være lige. Og jeg kunde tilføje, ligesom det ærede Medlem for Vinderup (A. Andersen) rimeligvis vilde have gjort, tænkt ved mig selv: „Hvad vedkommer det Dig? hvorfor vil Du beskæftige Dig med den Sag? lad Børnehjem være Børnehjem!“ Men jeg havde ikke Ro paa mig. Jeg tog næste Dag over for at tale med disse unge Piger, rejste fra Landsby til Landsby i 14 Dage for at tale med dem og deres Husbonder. Og jeg vil sige til Ære for den vestjydske Befolkning, navnlig den, der ikke hører til Indre Mission: Jeg blev godt modtagen, og jeg kom ikke til een, men til flere Mænd, hvor der tjente unge Piger, og hvor man sagde: „Det er godt, at der bliver rørt op